HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ואחת שיחד לה כבתובתה. לא נכתב בתוך השטר אלא לאחר נישואין ייחד לה אחת משדותיו ועשאה אפותיקי לגבות ממנה כתובתה ומיהו כל שדותיו משועבדים לה בתוך שטר הכתובה אלא על זה בוטחת יותר הוא ויחדו לה בפני עדים: ה"ג **ואחת שהכניסה לו שום משלה.** שדה שהכניסה לו מבית אביה ושמו אומו וכתבו שוויו בשטר הכתובה שקבלו עליו הבעל בדמים והן נכסי אלמן ברזל שאם פחתו פחתו לו ואם הותירו הותירו לו וזהו שכותבים ולא נדוניא דהנעלת ליה מבית אביה כך וכך ממון סך הכל קיבל עליו החתן בכך וכך דינרין וגם זה השדה משעבד לה עם שאר נכסיו של בעל אלא שעל זה בוטחת יותר בשעבודו הוא ומבית אביה הכניסתו. ומג' שדות אלו אם חזר ולקח מן האשה מקום בעל דאמרה נתת רוח עשיתי לבעלי. והמתרץ עצמו מפרש והולך לסיים תירוץ שלו למעוטי מאי כלומר ולמעוטי מאי נקט ג' שדות אלו דהוי מקום בעל ולא שדה אחרת אילימא למעוטי שאר נכסים וקרקעות של בעל המשועבדין לה לאם חזר ולקח מן האשה יהא מקום קיים ולא תאמר נתת רוח עשיתי לבעלי והכי קאמר רבה בר רב הונא לא נצרכה כו' כלומר אין משנה זו מדברת בשאר נכסים אלא בהנך ג' שדות דכיון דמשועבדין לה כל כך שהן מיוחדין לה ולאי לא גמרה ואקנייה אלא נתת רוח עשאה בעלה אבל בשאר שדות שאין משועבדין לה כל כך שאין מיוחדים לה ולאי גמרה ואקנייה ולא מצית אמרה נתת רוח עשיתי לבעלי והוו מקום קיים: **כל שכן.** דמצית אמרה נתת רוח עשיתי לבעלי: **דהויא לה איבה.** אם לא תמכור לו לגוקח מבעלה וכל שכן דהוי מקום בטל ותטרוף האשה ממנו כתובתה כשתתגרש או ימות בעלה דאי לא כתבה ליה לגוקח אמר לה בעלה עייגך נתת בגירושין או במיתה וסבורה את לגבות כתובתך כשאמות או אגרשך ולכך אין את מנחת למכור מנכסי כלום אבל בהנך ג' שדות לא אמר לה בעל הכי דמאחר שייחדם לה דין הוא שתערער במכירתן והלכך רבותא הוא דקאמר לא נצרכה האי דתני מקום בטל לא מצטיא בשאר נכסים דמילתא דפשיטא היא דמצית אמרה נתת רוח עשיתי לבעלי כדי שלא יאמר עייגך נתת בגירושין ובמיתה אלא אפי' בהנך ג' שדות דליכא למימר הכי אפ"ה מקום בטל דכיון דמ"מ אינן שלה לגמרי כי אם של בעל מצית אמרה נתת רוח עשיתי לבעלי: **אלא דאי למעוטי נכסי מלוג.** אתא רבה בר רב הונא דבהנהו אמר אם לא נקח מן האיש וחזר ולקח מן האשה מקום קיים דכיון דשלה הן אינה יגורה מבעלה ויכולה למחות לבעלה שלא ימכור ולא מצית אמרה נתת רוח עשיתי לבעלי ומתני' נמי דקתני [נעיל מז] אין לאיש חזקה בנכסי אשתו הא ראיה יש בנכסי מלוג מיירי דכיון דהנכסים שלה לא מצית אמרה נתת רוח עשיתי לבעלי: ה"ג **והא** (ב) **אימר כו'.** וקס"ד השתא דהכי קאמר איש שמכר ואחריו האשה לא עשו כלום דמצית אמרה נתת רוח כו' וכל שכן אי זכנה לבעלה דנתת רוח עבדה ואמאי קדייקא מתניתין הא ראיה יש: ומשני **כי איימר דאימר.** לא שמכרו שניהם ביחד אלא איש לו ואשה קאמר מן הלקוחות גוף הקרקע לאחר ומית דאתיא איהי האשה ומפקא מן הלקוחות גוף הקרקע והפירות מכאן ואילך שבעל אין יכול למכור אלא הפירות שהן שלו בחייו וגם הגוף אם תמות אשתו ויירשנה הוא אבל אם ימות הוא היא תיטול נכסי מלוג שלה הלכך האיש שמכר לא עשה ולא כלום לגבי הכי שאם ימות בחיי אשתו היא תקח נכסי מלוג שלה א"נ אם מכרה היא גוף הקרקע אלא פירות שהרי הפירות של בעל הן תחת פרקונה ואח"כ מתה לא עשתה ולא כלום ולא נאמר מאחר שמתה אין לבעל עוד פירות וגם גוף הקרקע לא ירש מאשתו אע"פ שהבעל יורש את אשתו שהרי מכרה גוף הקרקע בחייה אי אפשר לומר כן אלא אתי בעל ומפיק כמו שהתקינו באושא כשהיתה סנהדרין נשם באחת מי' גליות שגלתה סנהדרין כדאיתא בראש השנה (דף לא.) וכדר' יוסי בר' חנינא כו': **הבעל מוציא מיד הלקוחות.** כדמפרש טעמא בגב"ק (דף 5.) דאלמוהו רבנן לשעבודא דבעל משום איבה ועשאוהו לוקח ראשון. ומיהו להכי אתיי מכירת האשה שאם ימות בעלה בחייה יטלם הלוקח: **אבל היכא דזכינו פרוייהו נעלמא.** הוא מכר את הפירות והיא מכרה את הגוף: **א"נ זכנה איהי לדידיה.** לבעלה: **וזכייהו וזכי.** ולא מצית אמרה נתת רוח עשיתי לבעלי דכשלה לא עבדה נתת רוח דלא קפיד עליה בעל. והלכך שפיר קדייקא מתני' הא ראיה יש שאם יש לו שטר או עדים שמכרה לו אשתו נכסי מלוג שלה הוי המקח קיים: **ואי בעיים אימא אימא אימר.** (ג) כשמכרו שניהם ביחד לאדם אחד קאמר דלא עשו ולא כלום ואפילו לקח תחלה מן האיש וחזר ולקח מן האשה וכ"ש היכא דמכרה היא לבעלה דלא הוא מכר ומיהו לא תקשי ממתניתין דדייקא דהוי מכר דאימר כר' אלעזר וליף טעמא מקראי דדבר של שני שותפין שהגוף לזה והפירות לזה אין כח לשניהם למכור דלא זה קרוי בעליו ומתני' דרבנן דפליגי עליה דר' אלעזר: **שישמשנו.** למוכר: **הראשון.** אם הכהו ומת לסוף שני ימים מחמת הכאה זו: **ישנו בדין יום או יומים.** יעמד לא יוקם (שמות כא) ופטור דאילו מכה לישראל חבירו אם מחמת מכה זו מת אפילו לסוף שנה נהרג דכנפקא לן מונקה המכה [שם] מלמד שחובשים אותו כו' (סנהדרין דף עח.): **מפני שהוא אחיו.** עדיין כל ל' יום וכתיב ומת תחת ידו (שמות שם) ותחת קרינא ביה אבל השני הלוקח אינו בדין יום או יומים אם הכהו ומת אלא הורגין אותו דעבד כנעני כבר ישראל הוא לכל דבריו דגמר לה לה מאשה [מגיגה ד.]: **קסבר.** רבי מאיר קנין פירות דהיינו תשמיש דעבד כל שלשים יום: **לקנין הגוף דמי.** כלומר כאילו קנה גופו ואותו שאין לו פירות אין קנין הגוף שיש לו בעבד כלום דאין גופו עומד אלא לפירותיו והלכך ראשון קרוי אדון: **רבי יהודה.** דייק סיפיה דקרא לא יוקם כי כספו הוא למי שהוא קנוי לגופו הוי עבד: שניהם

ואחת שיחד לה בכתובתה ואחת שהכניסה לו שום משלה למעוטי מאי אילימא למעוטי שאר נכסים כל שכן דהויא (ה) **ליה איבה דאמר לה עייגך נתת בגירושין ובמיתה אלא למעוטי נכסי מלוג האמר** (ו) **אמימר** א**איש ואשה שמכרו בנכסי מלוג לא עשו ולא כלום כי איתמר דאמימר** ב**היכא דזבין איהו ומית אתיא איהי ומפקא א"נ זבנה איהי ומתה אתא איהו ומפיק בתקנתא דרבנן וכדר' יוסי בר חנינא** ג**דאמר רבי יוסי בר חנינא באושא התקינו** ד**האשה שמכרה בנכסי מלוג ומתה הבעל מוציא מיד הלקוחות אבל** ד**היכא דזבינו תרוייהו לעלמא** ה**א"נ זבנה איהי לדידיה זבינה זביני ואיבעית אימא אמימר דאמר כר' אלעזר דתניא**(ז) **המוכר את עבדו ופסק עמו שישמשנו שלשים יום ר' מאיר אומר הראשון ישנו בדין** [1]**יום או יומים מפני שהוא תחתיו והשני אינו בדין יום או יומים מפני שאינו תחתיו קסבר** (ז)**קנין פירות כקנין הגוף דמי ר' יהודה אומר מפני שהוא כספו הראשון אינו בדין יום או יומים שאינו כספו קסבר קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי ר' יוסי אומר שניהם**

אילימא למעוטי שאר נכסים. נפ' האשה שנפלו (כתובות דף פח.). גבי הרוצה למכור בנכסי אחיו פ"ה דהא דתנן בהניזקין (גיטין דף נה:) לקח מן האיש וחזר ולקח מן האשה מקחו בטל הא לוקמינן בג' שדות והקשה ה"ר שמואל דכ"ש בשאר נכסים איירי כדמשמע הכא לכך נראה לר"י לפרש מקחו בטל משעת טריפה א וג' שדות לאו למעוטי שאר נכסים ואפילו בג' שדות מקחו קיים עד שעת טריפה ויש לישב פ"ה דמקחו בטל משמע בטל לגלגלתר ב וה"פ למעוטי מאי דלא מצית אמרה נתת רוח עשיתי לבעלי אילימא למעוטי שאר נכסים דלא טטרוף לגמרי כ"ש דהויא לה איבה ג והא דלא קאמר למעוטי שאר נכסים דאין מקחו בטל לגלגלתר דמשום הא לא הוה צריך למימר לא נצרכה אלא לאותן ג' שדות דפשיטא הוא דאין מקחו בטל אלא באותן ג' שדות דהא כל אדם מוכר קרקע המשועבדת אלא ודאי לא איצטריך לאוקומי באותן שאם שדות אלא למעוטי שאר נכסים דלא לכשתבא לגבות כתובתה טרפה כלל ד אבל קשיא לרשב"א דהיכי מצית למימר דפשיטא ליה דשאר נכסים אין מקחו בטל לגלגלתר הא מקמי דמוקי לה הכא באותן ג' שדות הוה ס"ד דמיירי בשאר נכסים ואע"ג דקתני מקחו בטל: **המוכר** עבדו ע"מ שישמשנו ל' יום. הא דלא נקט המוכר עבדו לפירות כדנקט בהשולח (גיטין דף מז:) המוכר שדהו לפירות משום דאין דרך למכור עבד כענין זה אלא משכיר אותו לעשות מלאכה:

כ"ש ביומים הרש"י פי' בפרשת ואלה המשפטים איזהו יום שהוא כיומים הוי אומר מעתה נעמ: **קסבר** קנין פירות כקנין הגוף דמי. דאי משום דדרים תחתיו ה"נ כתיב כספו ומנא ליה דתחתיו דוקא טפי מכספו אלא משום דסבירא ליה קנין פירות כקנין הגוף דמי וא"ת א"כ הוה ליה למימר שניהם אינן בדין יום או יומים כדאמרינן בהמוכל (ב"ק דף פט: ושם) דתני חדא עבדי מלוג יוצאין בשן ועין לאשה אבל לא לאיש ומצית אידך לא לאיש ולא לאשה ומסיק דכ"ע לית להו תקנת אושא ובקנין פירות כקנין הגוף דמי קמיפלגי מר סבר כקנין הגוף דמי ומר סבר לאו כקנין הגוף דמי אלמא הא דתשיב קנין פירות כקנין הגוף דמי לא מהני שיצא אלא לאיש אבל לענין שלא יצא לאשה ור"י בר ברוך ל"ג ובקנין פירות כקנין הגוף דמי קמיפלגי אלא ה"ג דכ"ע לית להו תקנה ובפלוגתא דהני תנאי כו' והא דקתני לאשה אבל לא לאיש כר' יהודה והיא דקתני לא לאיש ולא לאשה כר' אלעזר דאמר שניהם אינן בדין יום או יומים [1] ואפילו שניהם יחד אין יכולין לשחרר [2] ומשום הכי לית להו תקנת אושא דלר' אלעזר אין מכירתו כלום הלכך לא שייך לר' אלעזר תקנת אושא דתקנו שהבעל מוציא מיד הלקוחות ולדידיה אין כאן מכירה כלל ויש לתרץ בדוחק גירסת הספרים דהתם סברא הוא שלא יועיל קנין פירות להיות כקנין הגוף אלא לענין שלא יצא בשן ועין לאשה אבל לענין שיצא לאיש לא אלא אליס להפקיע קנין פירותיו את קנין גוף לאשה שיצאו לו לחרות [1] אי נמי דלא דמי קנין פירות דבעל שלא היה

בחייו וגם הגוף אם תמות אשתו ויירשנה הוא אבל אם ימות הוא היא תיטול נכסי מלוג שלה הלכך האיש שמכר לא עשה ולא כלום לגבי הכי שאם ימות בחיי אשתו היא תקח נכסי מלוג שלה א"נ אם מכרה היא גוף הקרקע אלא פירות שהרי הפירות של בעל הן תחת פרקונה ואח"כ מתה לא עשתה ולא כלום ולא נאמר מאחר שמתה אין לבעל עוד פירות וגם גוף הקרקע לא ירש מאשתו אע"פ שהבעל יורש את אשתו שהרי מכרה גוף הקרקע בחייה אי אפשר לומר כן אלא אתי בעל ומפיק כמו שהתקינו באושא כשהיתה סנהדרין נשם באחת מי' גליות שגלתה סנהדרין כדאיתא בראש השנה (דף לא.) וכדר' יוסי בר' חנינא כו': **הבעל מוציא מיד הלקוחות.** כדמפרש טעמא בגב"ק (דף 5.) דאלמוהו רבנן לשעבודא דבעל משום איבה ועשאוהו לוקח ראשון. ומיהו להכי אתיי מכירת האשה שאם ימות בעלה בחייה יטלם הלוקח: **אבל היכא דזבינו פרוייהו נעלמא.** הוא מכר את הפירות והיא מכרה את הגוף: **א"נ זבנה איהי לדידיה.** לבעלה: **וזכייהו וזכי.** ולא מצית אמרה נתת רוח עשיתי לבעלי דכשלה לא עבדה נתת רוח דלא קפיד עליה בעל. והלכך שפיר קדייקא מתני' הא ראיה יש שאם יש לו שטר או עדים שמכרה לו אשתו נכסי מלוג שלה הוי המקח קיים: **ואי בעיים אימא אימר.** (ג) כשמכרו שניהם ביחד לאדם אחד קאמר דלא עשו ולא כלום ואפילו לקח תחלה מן האיש וחזר ולקח מן האשה וכ"ש היכא דמכרה היא לבעלה דלא הוא מכר ומיהו לא תקשי ממתניתין דדייקא דהוי מכר דאימר כר' אלעזר וליף טעמא מקראי דדבר של שני שותפין שהגוף לזה והפירות לזה אין כח לשניהם למכור דלא זה קרוי בעליו ומתני' דרבנן דפליגי עליה דר' אלעזר: **שישמשנו.** למוכר: **הראשון.** אם הכהו ומת לסוף שני ימים מחמת הכאה זו: **ישנו בדין יום או יומים.** יעמד לא יוקם (שמות כא) ופטור דאילו מכה לישראל חבירו אם מחמת מכה זו מת אפילו לסוף שנה נהרג דכנפקא לן מונקה המכה [שם] מלמד שחובשים אותו כו' (סנהדרין דף עח.): **מפני שהוא אחיו.** עדיין כל ל' יום וכתיב ומת תחת ידו (שמות שם) ותחת קרינא ביה אבל השני הלוקח אינו בדין יום או יומים אם הכהו ומת אלא הורגין אותו דעבד כנעני כבר ישראל הוא לכל דבריו דגמר לה לה מאשה [מגיגה ד.]: **קסבר.** רבי מאיר קנין פירות דהיינו תשמיש דעבד כל שלשים יום: **לקנין הגוף דמי.** כלומר כאילו קנה גופו ואותו שאין לו פירות אין קנין הגוף שיש לו בעבד כלום דאין גופו עומד אלא לפירותיו והלכך ראשון קרוי אדון: **רבי יהודה.** דייק סיפיה דקרא לא יוקם כי כספו הוא למי שהוא קנוי לגופו הוי עבד: שניהם

מסורת הש"ס

(ה) [ב"ק נ.], (ו) ב"ק פח: כ"מ לה. לו: לקמן קלט: כתובות נ. עח.; (ג) ב"ק 5., (ד) [נבת קלה. וש"נ],

תורה אור השלם

1 אֲשֶׁר אִם יִמְּכֵר אוֹ יוֹמָיִם יַעֲמֹד לֹא יֻקָּם כִּי כַסְפּוֹ הוּא: שמות כא כא

גליון הש"ם

תוס' ד"ה אילימא כו' **אבל** קשה להרשב"א. קשה לי דהיכן פפוקא להו דהמקשן היה מוקי לה בשאר נכסים. דלמא ידע דמלישנא בטל מוכח דלא מייירי בשאר נכסים אלא דהיה מוקי (בב' שדות ובנכסי מלוג וזו) רק בג' שדות ומדמי מפכחא ל"מ לג' שדות לענין ל"ר והתרלן מיהא לו דמדברי רבה בר ר"ח דע"ב בא למעוט דבג"מ לא אמרי' ל"ר ול"ש:

הגהות הב"ח

(ה) גמ' דהויא לה איבה: (ב) רשב"ם ד"ה ה"ג ומא אמר אמימר וכו' עבדה ליה ומאמלי: (ג) ד"ה ומיצעית אימא אמימר אפילו כשמכרו:

מוסף רש"י

איש ואשה שמכרו בנכסי מלוג. אפילו מכרו שניהם כאחד, לא עשו ולא כלום. שאינו לא זה ולא זה ואם מת אחד מסם זה הנשאר מוציא מידי הלקוחות, ולא דמו לשתפין דעלמא, דהתם יש זה חלק כמולו ליטול מלי וכן זה, אבל הכא כולן קנויין לה לגוף וכולן קנויין לו לפירות וליכא מיוחד לא זה ולא זה (ב"ק צ:). **באושא** התקינו. כשהיתה סנהדרין באושא שגלתה ושבה שם סנהדרי גדולה, דלאמריגן בכ"ש (נא.), נפי עשר מקשות (ב"מ לח.). **האשה שמכרה בנכסי מלוג.** הקרן (כתובות נ.) להיות הבעל אוכל פירות בחייה וגוף הקרקע יהיה לנוקח לכשתמות (ב"מ לה.) שאם ימות בעלה יוכה בהן ואם תמות היא ויירשה בעל יפסידו, ונכסי מלוג הן נכסים שנפלו מבית אביה או שהכניסה קרקעות שלא יגשומו בכתובתה ולא קיבל בעל עליו אחריות ואוכל פירותיהן בחייה כמקנת חכמים תחת פרקונה, ולהכי מיקרי מלוג, שמולגן ומחסרן בעל, שאוכל הפירות כמלגת הרשם (רשב"ם לקמן קלט:). **ומתה.** ובעל יורש אותה דכר תורה (ב"מ צו.). **הבעל מוציא מיד הלקוחות.** גוף הקרקע, והכי מוקי לה בפרק האשה בכתובות (עח.) תקנת אושא בגופה של קרקע לאחר מיתה (ב"מ לה.) דשיורו רבנן לנוקח והוא נוקח לאשון (כתובות נ.) דאע"ג דבעלמא קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי, בעל בנכסי אשתו אלמנה רבנן לשעבודיה משום איבה והוי לנוקח ראשון (ב"ק פח:). **המוכר את עבדו.** עבד כנענ, לאחר, ופסק עמו. המוכר עם הנוקח, עלמנת שישמשנו עוד שלשים יום (ב"ק צ.). **הראשון ישנו בדין יום או יומים.** אם הכהו בתוך שלשים יום הללו ולא מת מחמת ידו אלא עמד יום או יומים מי אינו נהרג, דכתיב (שמות כא) אך אם יום או יומים וגו', אבל שני אם הכהו בתוך שלשים יום הללו שהיה בפית ראשון, אינו בדין יום או יומים, ומהרג עליו אפילו מת מחולי זה לסוף שלש שנים, דקנין פירות שהוא קנין לראשון כקנין הגוף דמי ולאו דשני הוא (שם).

עין משפט נר מצוה

קצה א ב מיי' פכ"ג מהג' אישות הל' טו טז ופוסק מכרן קיים סמג עשין מח טוש"ע אה"ע סי' ל סעי' יג וסעי' טז:

קצה ג מיי' שם הל' ז טוש"ע שם ס"ע:

קצו ד שם סעי' טז:

קצו ה מיי' שם הל' ח ופי"ד מהל' טוען הלכה ו סמג שם וסי' לה טוש"ע שם וטוש"ע מ"מ סי' קנא סעיף ג:

מוסף תוספות

א. אבל כל זמן שהיא תחתיו אינה יכולה לבטל המכר והמתנה בשביל שעבוד בתובתה. תוס' הרא"ש כתובות פפ. ב. וכן כתב רש"י ז"ל בפירושיו בפרק שני שהיה נשוי (יבמות צה.). ר"ן. ועיי"ש בטעם הדבר. ג. אבל מ"מ מתני' באותן שלש שדות בלבד הוא שמקחו בטל מיד כפשטא דמתני', והנך לכשתבא לגבות כתובתה מהם, דלאו בעל דברים דלקוחות היא עכשיו, [אבל] הוא עצמו מוציאה מיד הלקוחות כמי שמוכר דבר שאינו שלו. רמב"ן. ד. דלר"מ נמי יוצא בשן ועין לאיש. תוס' ב"ק 5. ה. דדריש [גבי דין יום או יומים] כספו המיוחד לו וה"נ עבד המיוחד לו, ועבד מלוג אין מיוחד לשניהם שלזה יש פירות ולזה יש גוף ואין זה קרוי בעלים ואפי' שניהם יחד אינם יכולים למוכרו וכמו כן אין יכולין לשחררו. שם. ולפיכך אפי' הוציאה האשה את עינו והאיש הפיל את שינו או אפי' הוציאו את עינו או הפילו את שינו שניהם, אינו יוצא להן. רשב"א ב"ק 5. ו. דאין לו כח לשחרר קנין הגוף של אשה, אבל בדין יום או יומים שהוא תחתיו ויש לו כח לדדותו לעשות מלאכתו סברא הוא שיהא בדין יום או יומים מאחר דקנין פירות כקנין הגוף דמי. תוס' שם.

רבינו גרשום

אילימא למעוטי שאר נכסים דידיה כל שכן. הוא דמקחו בטל דמצית למימר נחת רוח עשיתי לבעלי דאי לא שבקתיה למזבן ליה מנכסיה מידי הויא ליה לבעלי איבה בהכי. דאמר לי להכי את מקנטת אותי שאין את מנחת לי למכור כלום כדי שאגרשך ותטול כתובתך מהן או רצונך שאמות בחייך כדי שתטול כתובה מהן ולהכי לא מחיתי ומכרו בטל: אלא למעוטי נכסי מלוג. שאם מכרן הבעל בפניה ושתקה מקחו קיים דאין יכולה לומר נחת רוח עשיתי לבעלי משום דואיל דהגוף שלה ולא של בעל אביבי לה למחויי: והאמר אמימר איש או אשה שמכרו נכסי מלוג לא עשו ולא כלום: דאמר כר' אלעזר: ופסק עמו. המוכר ללוקח: ראשון ישנו בדין יום או יומים. שאם הכהו ומת לאחר יום או יומים לא יוקם: שני. אם הכהו בתוך אותן ל' יום אע"פ שמת לאחר יום או יומים יהרג המכה ובעבד כנעני (גר) קמיירי: קסבר. ר' מאיר להכי ראשון ישנו בדין יום או יומים משום דסבירא ליה קנין פירות שיש לו בעבדות ל' יום (דהיינו) כקנין הגוף דמי מה קנין הגוף דגוף כשהוא עבדו לגמרי וחבל בו דישנו